

ในหลวงของเรา

ยอดเยี่ยม เทพรานนท์

ส.ศ. ๓๔๔ ว.

“คนไทยรักในหลวง” เป็นประโยคสั้นๆ ที่ไม่ต้องการคำอธิบาย และทุกครั้งที่มีคนเล่าเรื่องในหลวงให้เราฟัง ไม่ว่าจะโดยคำพูดหรือตัวอักษร เราก็จะมีความสุขที่ได้รับรู้และมีส่วนร่วม เป็นความสุขที่เกิดขึ้นกับทุกฝ่าย ทั้งผู้เล่า ผู้เขียน และผู้ฟัง

ในหลวงของเราอาจจะมีได้เป็นเทพบนท้องฟ้า แต่เราก็รักและเชื่อมั่นในหลวงของเราอย่างยิ่ง เพราะในหลวงของเราเป็นมนุษย์ที่ทำความดีไว้มากมาย มีวินัยที่ดีเยี่ยม มีความขยันที่เป็นตัวอย่าง มีความรักและความรับผิดชอบจนเป็นที่ประจักษ์จนไม่ต้องพิสูจน์ ดังนั้นการจะเล่าเรื่องของในหลวงให้ฟังกัน จึงเป็นเรื่องที่เราไม่เคยเบื่อ และบทความสั้นต่อจากนี้ก็เป็นอีกบทความหนึ่งที่ผู้เขียนเขียนด้วยความสุข เพื่อรวมความสุขกับผู้อ่านครับ

คำว่า “ในหลวง” นั้น เกิดจากคำที่ชาวเหนือใช้เรียกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า “นายหลวง” จนภายหลังเปลี่ยนมาเป็น “ในหลวง” ที่เราใช้กันโดยทั่วไป โดยพระนามเต็มของในหลวงของเราก็คือ “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรามมาธิปัตย์ จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร”

ในหลวงทรงมีความผูกพันอย่างยิ่งกับสมเด็จพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงเรียกด้วยคำธรรมดาว่า “แม่” และสมเด็จพระเจาฯ ทรงเป็นตัวอย่างให้พระองค์เสมอ ทรงสอนให้ในหลวงของเราเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ มีวินัย มีความรักผู้อื่น มีความอดทน มีความประหยัด และมีความคิดสร้างสรรค์ สมเด็จพระเจาฯ ทรงสอนให้ในหลวงรู้จักการใช้แผนที่และภูมิประเทศของเมืองไทย โดยโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนเพาะช่างทำแผนที่ประเทศไทยเป็นรูปตัวต่อ เลื่อยเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเพื่อให้ทรงเล่นเป็นจิ๊กซอว์ ดังนั้นทุกคนที่ตามเสด็จในหลวงไปตามที่ต่างๆ ทั่วประเทศจะทราบว่า ในหลวงจะทรงมีสิ่งของประจำพระองค์อยู่ ๓ สิ่งเสมอ คือ กลองถ้ำรูป ดินสอที่มี

ยางลบ และแผนที่ซึ่งทรงทำขึ้นเอง (ตัดต่อเอง ปิดกาตัวเอง) จนของสามสิ่งง่ายๆ นี้ เป็นอุปกรณ์สำคัญที่ทำให้ความลำบากยากไร้ของชาวไทยในท้องถิ่นชนบททั่วประเทศมีความสุขและความเท่าเทียมมากขึ้น

ในหลวงทรงเป็นตัวอย่างของ “ความซื่อสัตย์” ซึ่งมีเรื่องบันทึกอยู่มากมาย เช่น ครั้งหนึ่งในการแข่งขันเรือใบ (ในหลวงทรงโปรดกีฬาหลายชนิด เช่น แบดมินตัน และเรือใบ เป็นต้น) ทรงเรือใบออกจากฝั่งไปได้ไม่นานก็ทรงแล่นกลับฝั่ง และตรัสกับผู้คอยมาเฝ้าฯ ว่า เสียดใจกลับฝั่งเพราะเรือแล่นไปโดนทุ่นเขา ซึ่งในกติกาแข่งเรือใบถือว่าผิดกติกา (ฟาวล์) ทั้งๆ ที่ไม่มีใครเห็นหากไม่ทรงบอกใคร ก็ไม่มีใครทราบ การแข่งก็ดำเนินต่อไปได้ และท่านอาจจะเป็นผู้ชนะก็ได้ แต่ก็ทรงยึดตามกติกาทุกอย่าง ทำตามกติกาทุกประการ เอาความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง เพื่อให้การแข่งขันยุติธรรม

ในหลวงทรงเป็นตัวอย่างของ “ความรับผิดชอบ” ในเอกสารสำคัญใดๆ ทรงโปรดให้กรอกในช่องอาชีพของพระองค์ท่านว่า “ทำราชการ” และเราก็ทราบอยู่ด้วยหัวใจเสมอว่าทุกวินาทีของพระองค์ท่านก็คือ การ “ทำราชการ” จนครั้งหนึ่ง ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ทรงกราบบังคมทูลถามว่า เคยทรงเหนื่อยทรงท้อบ้างหรือไม่ ในหลวงทรงตอบว่า “ความจริงมันก็น่าท้อถอยอยู่หรือบางเรื่องมันน่าท้อถอย แต่ฉันท้อไม่ได้ เพราะเดิมนั้นของเรานั้นสูงเหลือเกิน เดิมพันของเราคือบ้านเมือง คือความสุขของคนไทยทั่วประเทศ”

จะมีผู้รักในหลวงสักกี่คนที่จะทราบว่า แม่กระทั่งวันหนึ่งในหลวงทรงต้องเข้าห้องผ่าตัดกระดูกสันหลัง (๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙) ก่อนที่เขาผ่าตัด ยังทรงรับสั่งให้ข้าราชการบริพารไปติดตั้งคอมพิวเตอร์เดินสายออนไลน์เอาไว้ เพราะกำลังมีอายุใหญ่เข้าเขตประเทศไทยพระองค์จะได้ทรงเฝ้าตรวจสอบ (mornitor) เผื่อหากเกิดน้ำท่วมใหญ่เป็นอุทกภัย จะได้ทรงช่วยเหลือทันเวลา

ในหลวงทรงเป็นตัวอย่างของ “ความพอดี และ ประหยัด” ห้องทรงงานของพระองค์ในพระตำหนักสวนจิตรลดาย จะอยู่ใกล้ห้องบรรทม เป็นห้องเล็กๆ ขนาด 3 x 4 เมตรเท่านั้น ภายในห้องมีวิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท โทรสาร คอมพิวเตอร์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องพยากกรณ์ แผนที่ ฯลฯ สำหรับการทรงงานเพื่อประชาชนของพระองค์ตลอดเวลา ยามเมื่อทรงออกตรวจงานภายนอก ทรงรับสั่งกับข้าราชการบริพารเสมอว่า การนั่งรถคนละคันนั้น เป็นการสิ้นเปลือง จึงทรงให้นั่งรวมกัน และไม่โปรดให้มีขบวนรถยาวเหยียด ซึ่งเรียกว่า นั่งรถหารสอง

คนไทยเกือบทุกคนจะทราบเรื่อง “หลุดยาสีฟันของในหลวง” ที่ทรงใช้จนแบนราบเรียบคล้ายแผ่นกระดาษ โดยเฉพาะบริเวณคอหลุดยังปรากฏรอยบุบลึกลงไปถึงเกลียวคอหลุด เพราะทรงใช้ตามแปรงสีฟันรีดและกดเพื่อไม่ให้ยาสีฟันเหลือทิ้งเลย ... แต่ยังมีข้อมูลอีกหลายอย่างที่เห็นตัวอย่างให้เราเห็นถึงความพอดีและความประหยัด เช่น ในหลวงไม่ทรงโปรดสวมเครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยคอ ของมีค่าต่างๆ ยกเว้นแต่นาฬิกา หรือ มีบันทึกว่า ในปีหนึ่งๆ ในหลวงทรงเบิกดินสอเพียง ๑๒ แท่ง ใช้เดือนละแท่ง และทรงใช้จนกระทั่งดินสอนั้น กุดจนใช้ไม่ได้แล้วเสมอ

ในหลวงทรงเป็นตัวอย่างของ “ความสร้างสรรค์” พระองค์ทรงพิสูจน์และเป็นตัวอย่างให้พวกเราเห็นว่าการมีวินัย ความรับผิดชอบ ความพอดี ความซื่อสัตย์ และการประหยัดอย่างยั่งยืน ก็มีได้หมายความว่าความคิดในการสร้างสรรค์ของมนุษย์จะลดลงไป พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างและพิสูจน์เรื่องนี้จนเป็นที่ประจักษ์ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์แรกของโลกที่ได้สิทธิบัตรผลงานประดิษฐ์ เครื่องกลเติมอากาศที่ผิวน้ำหมุนช้าแบบทุ่นลอย หรือที่เรารู้จักกันในนามว่า “กังหันชัยพัฒนา” นั้นเอง

ในหลวงทรงพระราชนิพนธ์เพลงได้ทุกแห่ง หลายครั้ง ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องดนตรีช่วย เช่นครั้งหนึ่งเมื่อเกิด

แรงบันดาลใจทรงด้วยของจดหมายแล้วทรงตีเส้น ๕ เส้น แล้วทรงเขียนโน้ตทำนองเพลงขึ้นเดี๋ยวนั้น กลายเป็นเพลง “เราสู้” เป็นต้น

และเราเคยทราบกันหรือไม่ว่า ในหลวงเป็นผู้ประดิษฐ์รูปแบบตัวอักษรภาษาไทยสำหรับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Thai Font) ขึ้นหลายรูปแบบ เช่น ฟอนต์จิตรลดา ฟอนต์ภูพิงค์ เป็นต้น

เรื่องของในหลวงของเรา เล่าอย่างไรก็ไม่หมด ผู้เล่า และผู้อ่านมีความสุขเสมอ

ประชาชนในประเทศอื่นฟังแล้วไม่อยากจะเชื่อ และไม่มีวันที่จะเข้าใจถึงความรักและความผูกพันระหว่างพลนิกรและในหลวงของเราได้ และในปีหน้า ปี ๒๕๕๓ แล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ของเราจะมีพระชนมายุ ๘๓ พรรษาแล้ว พระองค์ยังคงทรงงานหนักเพื่อพวกเราเหมือนเดิม เหลือเพียงพวกเราแล้ว ที่จะตอบแทนหรือเดินตามเบื้องพระยุคลบาทอย่างไรให้เหมาะสมและสมควร ต่อความรักและความห่วงใยที่ในหลวงมีต่อพวกเรา

บทความนี้ขอจบด้วยเรื่องจริงเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในสยามประเทศนี้ เป็นเรื่องจริงที่ยากที่จะเกิดบนแผ่นดินอื่นในโลกนี้..... ครั้งหนึ่งเมื่อในหลวงเสด็จเยี่ยมโครงการห้วยสัตว์ใหญ่ เมื่อเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งมาถึงปรากฏว่ามีฝนตกมาอย่างหนัก ข้าราชการและราษฎรที่เขาแถวรอรับเสด็จเปียกฝนกันทุกคน เมื่อทรงเห็นดังนั้น จึงทรงมีรับสั่งให้ราชองครักษ์เก็บร่ม แล้วทรงเยี่ยมข้าราชการและราษฎรทั้งกลางสายฝน ในหลวงและประชาชนของพระองค์ท่าน ชุ่มฉ่ำกลางสายฝนที่กระหน่ำลงมา ทั้งกายและใจ

โชคที่ได้เกิดบนแผ่นดินนี้

แผ่นดินของในหลวงของเรา

ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนานเทอญ

ACT